

JERN LIR HORST

**ČOVEK IZ
PEĆINE**

S norveškog prevela
Jelena Loma

■ Laguna ■

Naslov originala

Jørn Lier Horst

HULEMANNEN

Copyright © Jorn Lier Horst 2013

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

This translation has been published with the financial support of NORLA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

ČOVEK IZ PEĆINE

1

Pokojnik je bio sasvim sasušen. Sedeo je zavaljen u fotelji, poderanih usana i crno-žutih iskeženih zuba. Pramenovi prašnjave, beživotne kose još su se držali na lobanji. Kroz kožu lica probijale su blede, svetlucave kosti. Prsti su mu bili smežurani, crni i suvi.

Vilijam Visting je pregledao i ostale slike forenzičkog fotografa. Pokojnik je i za života morao biti sitne građe, ali je sada, usled povlačenja i truljenja tkiva, njegovo telo izgledalo još manje.

Na fascikli je pisalo *Vigo Hansen*. Fotografisan je iz raznih uglova. Visting je proučavao te različite portrete takoreći mumificiranog tela. Obično ga ne bi potreslo ono što vidi u takvim fasciklama sa slikama. Navikao se na smrt i razvio je sposobnost da se distancira od čulnih utisaka. Za više od trideset godina u policiji nagledao se toliko leševa da im više nije znao broj. Međutim, ovo je bilo drugačije – ne samo zato što nikad nije video ništa slično već zato što je poznavao tog pokojnika u fotelji. Bili su takoreći susedi. Vigo Hansen je živeo na okuci, tri kuće od Vistinga. Sedeo je tu mrtav četiri

meseca a da se ni sam Visting niti bilo ko drugi od suseda nije ništa zapitao.

Zastao je kod panoramske fotografije dnevne sobe snimljene kod vrata prema kuhinji. Pokojnik je sedeo ispred televizora, leđa okrenutih fotografu. Televizor je još bio uključen kada je policijska patrola provalila u kuću.

Soba je bila oskudno nameštena. Izuzev stočića za televizor i fotelje u kojoj je sedeo pokojnik, Visting je video još jedan izdužen salonski stočić, dodatnu fotelju i kauč sa jastucima i prekrivačem. Uz jedan zid stajao je regal. Na naspramnom zidu, prozori sa navučenim zavesama. Desno od televizora – podna lampa s resama i mrkim mrljama na nagorelom abažuru. Na zidovima su visile tri slike pejzaža, a na stolu ispred pokojnika ležao je časopis pored daljinskog upravljača, kao i čaša i tanjir sa ostacima neprepoznatljive hrane. Osim toga, soba je bila čista.

Nije bilo tragova borbe niti bilo čega što bi ukazivalo na to da je samac imao nezvanih gostiju u poslednjim satima života. Nije bilo osnova da se posumnja na nečista posla. Okolnosti su ipak iziskivale da policija istraži taj smrtni slučaj, pa je Espen Mortensen obavio temeljan ali rutinski posao.

Naredna fotografija je bila krupan plan časopisa na salonском stočiću. Bio je otvoren na stranici sa televizijskim programom za četvrtak, 11. avgust.

Visting podiže pogled. Kroz prozor kancelarije video je kako padaju krupne, mokre i teške pahulje. Prema kalendaru, bio je petak, 9. decembar. Vigo Hansen bi sedeo mrtav u kući i duže da nije bilo neplaćenih računa za struju. Elektrodistributer je poslao više opomena pred isključenje, a naposletku i jednog radnika na adresu kog, pukom igrom slučaja, nije mrzelo da osmotri malo bliže, pa je ugledao Viga Hansena kroz procep između zavesa.

U televizijskom programu bila je zaokružena satnica i štriklirane su emisije koje je Vigo Hansen očigledno namera-
vao da gleda. Jedna se davala na kanalu *Diskaveri* – „Arhive
FBI-ja“. Visting je znao za tu seriju: prikazivala je rekon-
strukcije najvećih istraga federalnog istražnog organa SAD.

Nastavio je da lista. Na sledećoj slici, krupni plan pokoj-
nikovog lica. Naduto, potamnelo, poderano tamo gde je
koža istrulila. Zubalo se videlo sve do zadnjih kutnjaka.
Ostaci jezika sveli su se na crnoplavu grudvu. Očne duplje
bile su velike i šuplje i zjapile su u prazno.

Visting je vratio slike u fasciklu. Ustao je, prišao prozoru.
Počelo je da se smrkava. Olovnosivi zimski sumrak. Trebalo
je da krene kući, ali ga je tamo čekalo malo šta osim televizora.

Dole u dvorištu neka patrolna kola su se izvezla iz gara-
že. Točkovi su malo proklizali po snegu pre nego što su se
uhvatili za podlogu. Na rotacionom svetlu krupne pahulje
zablesnuše kao varnice.

Visting se polako vratio do pisaćeg stola. Zurio je u tanku
fasciklu. Vigo Hansen nije za sobom ostavio porodicu, pri-
jatelje, ožalošćene. Skončao je usamljeno kao što je i živio.

Visting htede da vrati fasciklu na hrpu predmeta spre-
mnih za arhiviranje, ali ga je nešto zadržalo. Nije znao šta.
Ni iskustvo ni intuicija nisu mu govorili ništa do da taj pred-
met treba zatvoriti. Najveći posao u istrazi bilo je utvrditi
pokojnikov identitet. Nije bilo bliskih srodnika s kojima bi
se uporedila pokojnikova DNK, ali su se uzorci sa četkice
za zube i češlja iz zadnjeg džepa na jednim pantalonama
podudarili. Analize su potvrdile da je pokojnik isti onaj
koji je živio u toj kući: šezdesetjednogodišnji Vigo Hansen.

Patologa je iznenadila očuvanost leša. Usled kombinacije niske vlažnosti vazduha, hladnoće i takoreći vakuumirane prostorije sa pozatvaranim prozorima i vratima, Vigo Hansen se polako ali sigurno sasušio kao mumija umesto da istruli i raspadne se. Uprkos tome, patolog nije uspeo da utvrdi uzrok smrti, pa je naveo samo *mors subita* – naprasna smrt.

Računar zapišta i na ekranu iskoči crveni pravougaonik. Bila je to poruka iz operativne službe. Visting začkilji u ekran. Četiri reči: leš na imanju Hale.

Spustio je Hansenov predmet na hrpu fascikli za arhiviranje i kliknuo da pročita celu poruku.

U prostorijama redakcije bilo je tiho. Mokri sneg se lepio za prozore i prigušivao zvuke spolja. Kancelarija je već bila ukrašena pred Božić. Na televizijskim ekranima su se smenjivale neme slike međunarodnih informativnih kanala, uokvirene girlandama i crvenim kuglama. Logo lista VG krasili su beli anđelčići, a duž pregrada između stolova treperile su šarene lampice.

Šef informativne redakcije zvao se Knut A. Sandersen. Njegova kancelarija je bila odvojena od ostatka redakcije staklenim zidovima, pa ga je Lina videla kako razgovara pridržavajući mobilni telefon ramenom dok neprekidno kuca u tastaturu. Strogo gledano, trebalo je da uveliko bude kod kuće, pošto je pre dva i po meseca ponovo postao tata. Sati je bilo skoro sedam, već tri sata je radio prekovremeno.

Kada je završio razgovor, Sandersen srknu kafu i zabaci glavu. Iznad njega je sa neonske lampe visila imela.

Lina ustade. Htela je da mu iznese svoj predlog, ali utom je Sandersenu ponovo zazvonio telefon i on se javio.

Uzela je svoju šolju. Razmišljala je o Božiću čekajući da njen šef završi razgovor. Pitala se kako će provesti praznik.

Iako još nije pričala sa ocem o tome, očekivala je da će ga njih dvoje provesti zajedno s dedom, kod kuće u Stavernu. Možda će i Tomas uspeti da im se pridruži. Tomas je bio njen brat blizanac, a vozio je helikopter u odredu 330. Poslednji put je dobio odsustvo za Božić još dok je mama bila živa. Od te pomisli zapljusnu je neočekivan talas čežnje. Od njene smrti prošlo je već pet i po godina. Isprva joj je nepodnošljivo nedostajala, nekim jutrima nije bila u stanju da ustane iz kreveta, dešavalo se da brizne u plač usred sastanaka i neprekidno se brinula kako će se njen otac snaći sam. Sada joj je majka nedostajala tiše, ne toliko očajnički, ali je znala da nije slučajno što se toliko zatrpava poslom. Postala je zavisna od toga, od usredsređenosti, od toga da svu pažnju posveti priči na kojoj radi.

Šef informativne redakcije završio je razgovor, ali mu je telefon ponovo zazvonio pre nego što je Lina stigla da ustane. Knut A. Sandersen je zadobio dosta sedih oko slepoočnica otkako je Lina tu došla, isprva da stažira. Sada je bila stalno zaposlena na odeljenju hronike. Priča koju je sad htela da predloži izlazila je iz okvira njene nadležnosti, ali je postojala mogućnost da je na nekoliko dana prebace u redakciju vikend-magazina.

Sandersen ustade očešavši se glavom o onu imelu. Lina je podozrevala da ju je sam tu okačio. Ne prekidajući telefonski razgovor, otišao je do aparata za kafu, ali više nije pričao kada se vratio s punom šoljom i noseći pregršt božićnih biskvita. Seo je za sto, zavalio se i ostao tako neko vreme.

Lina je znala da mora biti brza. Morala je da mu izrekla-mira svoj predlog za reportažu u najviše tri rečenice. Ustala je, ponela svoju kafu ne bi li učinila razgovor malo prisnijim i otišla do njegove kancelarije. Sandersen je odlutao pogledom do imele, a onda se vratio na nju.

„Htela bih da pišem o Vigu Hansenu“, rekla je.

Sandersen stade da rasklanja pretrpani sto.

„Nikad čuo“, odgovorio je slažući hrpe papira. „Šta s njim?“

„Mrtav je.“

„Ubijen?“

Odmahnula je glavom.

„Sedeo je mrtav ispred upaljenog televizora četiri meseca pre nego što ga je neko pronašao.“

„Poprilično mrtav, dakle.“

„Htela sam da pišem kako je tako nešto uopšte moguće“, pojasni Lina. „Kako je moguće biti toliko sam, toliko zaboravljen od svih da prođe četiri meseca pre nego što neko slučajno otkrije da si umro.“

Sandersen zausti da nešto odgovori, ali ga je Lina preduhitrila.

„Mislim da je to dobar tekst za praznične dane“, nastavila je srknuvši kafu. „Ujedinjene nacije su nas upravo proglasile najboljom zemljom za život, ali ankete o doživljaju sreće među stanovništvom smeštaju Norvešku na 112. mesto. Na vrhu te liste je neka ostrvska zemlja iz Tihog okeana, mala zajednica gde ljudi imaju vremena jedni za druge i gde vode računa jedni o drugima.“

Videla je da se Sandersenu svidela njena ideja. Priča kakvu je predložila dobro bi se uklopila u tematiku, kao protivteža prazničnoj euforiji, savetima za mršavljenje i izveštajima o zameni božićnih poklona. Ipak, njen šef se zamislio.

„Ne možemo samo da pišemo o vremenu“, dodala je klimnuvši ka izdanju od tog dana gde je naslovnica saopštavala da *Stiže sibirski zima*.

Lina naposletku shvati da zabrinute bore na šefovom licu nemaju veze s njenom pričom, već sa kadrovskom politikom. U redakciji vikend-magazina na spratu iznad njih već

je radilo dvadeset pet ljudi koji su mogli i sami da sastave dodatak. Sandersen ne bi dobio ništa ako im pozajmi još jednog novinara, naprotiv – imao bi jednog manje u raspodeli vesti.

„Treba mi samo tri-četiri dana“, rekla je, znajući da bi joj verovatno trebalo više. „Sahrana je već u utorak.“

Sandersen uze hemijsku olovku i tutnu je u usta.

„A šta je gledao?“

„Kako to misliš?“

„Koju emisiju je gledao u trenutku smrti?“

„Nemam pojma“, odvrati Lina srknuvši. „Ali čitaćeš o tome u novinama.“

Sandersen klimnu.

„Dogovoreno“, rekao je pogledavši stepenice ka spratu.

„Ponudiću im tvoju priču i da te pozajme na tri dana.“

„Tri dana“, potvrdila je, pa se nagnula i cmoknula ga u obraz.

3

Iz suprotnog pravca naiđe grtalica dižući beli oblak pred sobom. Sneg se sručio na šoferšajbnu, pa Visting uspori dok nije ponovo nazreo kolovoz.

Kod skretanja na sporedni put ka imanju sa kog je stigla poruka čekala su patrolna kola i policajac kojem se sneg uhvatio na štitnik kape. *Jelke – samoposluživanje* pisalo je velikim crvenim slovima na jednoj tabli.

Klimnuvši policajcu, Visting je produžio putem ka imanju. Napred je ugledao svetlost farova i užurbane ljude na čistini.

Telo je otkriveno na parceli sa sadnicama evropske jele. Prva patrola na licu mesta javila je da pokojnik izgleda kao da tu leži već duže vreme. Visting je znao šta to znači, koliko je malo moglo ostati od čoveka kad vreme i prirodni tok stvari učine svoje.

Skrenuo je na parking, izašao iz auta i shvatio da se nedovoljno toplo obukao.

Na ulazu na parcelu stajala su dva uniformisana policajca. Na tabli kod njih pisalo je da evropska jela košta 380, a obična, norveška 220 kruna.

„Jesmo li saznali još nešto?“, upita Visting.

Stariji od policajaca prebaci težinu s jedne noge na drugu.

„Nismo“, odvratio je, pa dunuo paru u dlanove. „Mortensen je unutra“, dodao je klimnuvši ka jelovom šumarku. „Ali pretpostavljam da neće naći ništa posebno. Na osnovu odeće i obuće reklo bi se da je muškarac, ali nemoguće je tvrditi sa sigurnošću.“

Visting pogleda niz božićnih jelki. Pedeset metara odatle stajao je reflektor i video se forenzičar nadvijen nad nečim neodređenim.

„Ko ga je pronašao?“, upitao je.

„Osmogodišnji dečak, došao je ovamo s ocem da poseku drvo za Božić. Telo je bilo ispod grana, skroz uz stablo, kao da ga je neko tu nagurao.“

Na to se ubaci drugi policajac:

„Šutirali su sneg kako bi prišli sa sekirom, nisu odmah shvatili na šta su naišli.“

Visting klimnu. Već je zamišljao novinske naslove: *Dečak (8) pronašao leš pod jelkom.*

„Gde su sada?“, upitao je. „Taj otac i sin?“

„Poslali smo ih kući.“

Zahvalivši im, Visting pođe kroz jelke. Sneg mu je vruškao pod đonovima.

Mortensen ustade klimnuvši mu u znak dobrodošlice. Kosa mu je bila puna mokrih pahulja.

Visting pogleda telo s odstojanja od metar. Morao je da čučne kako bi video šta je ispod granja. Pogurena leđa u izbledelom, smrznutom blejzeru, svetle pantalone i mrke kožne cipele na šnir sa ravnim đonom. Na potiljku je imao još pokoji pramen kose, a na vratu su ptice ili manji glodari ostavili trag svog posluživanja.

„Šta ti misliš?“, upitao je ustajući.

Espen Mortensen slegnu ramenima.

„Moraćemo da ga prebacimo patolozima. A ovde ćemo podići šator da prekrijemo lice mesta i počistićemo sneg. Možda ima tu još nečeg.“

„Sve redom?“, primeti Visting. „Ne misliš da je umro prirodnom smrću?“

Mortensen odmahnu glavom.

„Da smo u nekoj zabiti, možda bi moglo izgledati kao da je potražio zaklon, ali do puta ima samo pedeset metara, do najbliže kuće nekoliko stotina metara.“

Visting ponovo čučnu. Mortensen je bio u pravu. Nije moglo biti govora ni o nesrećnom slučaju, ali je samoubištvo još bilo opcija – možda će tamo pod granama pronaći praznu teglicu od tableta pored tela. To bi pojednostavilo istragu, ali mu je nešto govorilo da neće naći ništa slično.

„Šta misliš, koliko je dugo ovde?“

„Od letos.“

Vistinga je njegov odgovor iznenadio. Čekao je pojašnjenje.

„Odeća“, reče Mortensen. „Obučen je za letnje prilike.“

Visting opet ustade i uzmaknu.

„Nemamo nikoga na spisku“, rekao je. „Na spisku nestalih lica.“

4

Lina se prisećala Viga Hansena. Odrasla je tri kuće od mesta gde je on pronađen mrtav i dobro ga je pamtila. Bilo je uvek nečeg u vezi s njim. Sva deca su ga se plašila, bez nekog naročitog povoda. Preko dana su ga retko viđali, ali je uveče često bivao napolju. Lina se sećala kako joj je majka govorila da se vrati kući pre nego što Vigo Hansen izađe, pošto bi tad već bilo kasno uveče. Tomas i ona su povremeno čekali kod prozora da ga vide kako izlazi odmah posle ponoći. Išao je pogrbljen, u crnom, malo prevelikom mantilu, uvek na suprotnoj strani od uličnih svetiljki.

Pričalo se da mu je majka bila u ludnici, a otac u zatvoru, ali Lina nije znala da li su to puke glasine ili je bilo i istine u tom.

Jedva je čekala da prione na posao. I pre nego što je dobila Sandersenov pristanak, na računaru je napravila folder sa imenom Viga Hansena.

Reportaže su podrazumevale sasvim drugačiji novinarski rad od onog na koji je ona bila navikla, kako u pogledu osmišljavanja, tako i što se tiče prikupljanja građe, njene analize i predstavljanja. Bio je to sasvim drugačiji pristup stvarnosti.

U pisanju vesti obraćala se direktno, jednostavnim, funkcionalnim jezikom. U reportaži jezik igra sasvim drugačiju ulogu. Imala je veću slobodu da eksperimentiše, a iako nije pisala pesme, mogla je satima da doteruje rečenice. Uvek bi pokušala da stvori pripovedački naboj, da dočara i oživi ljude o kojima je pisala. Reportaže su joj pružale mogućnost da se više udubi i ostavi svoj pečat na priču, a istovremeno ju je oduševljavala mogućnost da predstavi neke društvene teme kroz sudbine pojedinaca, opise situacija i značajnih detalja koji su u sebi nosili svojevrsnu snagu da ispričaju jednu širu priču.

Osim toga, činilo joj se da se više ceni ono što napiše za magazin, kako među čitaocima, tako i u redakciji. Dešavalo se da je Sandersen i informativna redakcija pohvale za tekstove koje im preda, ali to nije moglo da se poredi sa oduševljenim hvalospevima urednika vikend-magazina, često praćenim smajlijima i nizom uzvičnika. A dotad nijednom nije napisala reportažu a da joj ne stigne reakcija čitalaca – uglavnom na imejl-adresu, ali stizala su i prava pisma, ručno pisana i sa markicom, adresirana na njeno ime i redakciju *VG-a*. Sve ih je čuvala.

Lina je i ranije pisala portrete pojedinaca i sviđalo joj se kad pokušava da razume i prenese tuđa uverenja i stavove. Doduše, dotad je radila sa živim ljudima, ali je princip bio isti: uvek je morala da shvati ko je osoba s kojom ima posla.

Dotad je fascikla s imenom Viga Hansena još bila praznijkava. Nekoliko isečaka iz lokalnih novina kada je njegovo telo pronađeno, ali bez reakcija. Nije bilo ni čak ni reakcija čitalaca sa kritikom zdravlja i odnosa prema starima. Novinske agencije i veći listovi nisu preuzeli tu vest.

Poznavala je novinara koji je objavio lokalnu vest. Garm Snebaken. Sarađivali su kada je stažirala u lokalnom listu.

Drugi mediji bi verovatno preuzeli Garmovu vest da je objavio više detalja. U kratkom saopštenju pisalo je samo da je pokojnik živeo sam i da je izgledalo kao da je bio mrtav jedno duže vreme pre nego što su ga pronašli. Delovalo je kao da je Garmu najvažnije to što policija ne sumnja na krivično delo.

Garm je pojasnio da policija rutinski pokreće istragu kod iznenadnih i neobjašnjenih smrtnih slučajeva.

U istom tom broju Garm je objavio i istraživanje o ponudi stanova za studente u njihovom gradu, a nastavio je da izveštava i o prethodnoj nasilnoj epizodi, pa je sigurno imao pune ruke posla.

Lini je pre svega pažnju privuklo to što je Vigo Hansen bio njihov sused. Viđala je njegovo ime na poštanskom sandučetu kada je odlazila i vraćala se iz škole, krala je jabuke iz njegove bašte i prodavala mu srećke za rukometni tim, ali je jedva pamtila kako je izgledao. Oniži, s nakostrešenom kosom i izraženom donjom vilicom.

Otac joj je rekao za njegovu smrt, usput, jedne večeri kad ga je pozvala da se čuju. Pitala ga je i ono što njen kolega iz lokalnih novina nije, pa je saznala detalje od kojih bi se mogla napraviti senzacionalnija novinska vest. Vigo Hansen je zapravo sedeo u fotelji pred televizorom još od leta. To što je televizor još bio uključen kada je policija stigla ona bi stavila u uvodne redove.

Od oca je saznala i kako to da niko nije ranije otkrio da je Vigo Hansen mrtav. Živeo je izolovano, nije imao porodicu, kolege s posla niti prijatelje. Nije imao novinsku pretplatu i retko mu je stizala pošta. Na bankovnom računu promet je bio redovan – legla bi mu penzija, a većinu računa je plaćao putem administrativne zabrane. Za ljude oko sebe nije postojao, previđali su ga iako je živeo među njima.

Lina uvide da ne može pisati samo o spoljašnjim okolnostima, o izolaciji i usamljenosti, već da mora napisati tekst o tome ko je Vigo Hansen zapravo bio. Ako ga niko nije poznavao za života, mogli su bar sada da ga upoznaju.

Kad tek započneš takav projekat, pomisli Lina, isto je kao kad proviriš kroz ključaonicu. Vidiš samo delić sobe, onoliko koliko ti ključaonica dozvoljava, iako znaš da unutra ima beskrajno više toga.

Odsešće kod oca dok bude radila, moraće da sazna još toga od njega. Vigo Hansen bio je osam godina stariji od njenog oca, ali je ovaj sigurno znao nekog ko je poznavao Viga. Osim toga, bar joj je mogao potvrditi da li je Hanse-nova majka stvarno bila u ludnici, a otac u zatvoru.

Otvorila je novi dokument i pronašla obrazac sa logom VG-a. Za početak ipak mora dobiti i zvanične informacije od policije. Odabrala je naslov: *Molba za uvid u dokumentaciju o krivičnoj istrazi*. I ranije je pisala takve molbe, a neko od nadređenih bi joj potpisao. Pogledala je naslov i izbrisala o *krivičnoj istrazi*. Ovog puta neće pisati o svojim redovnim, kriminalističkim temama.

Predstavila je zamisao za reportažu i naglasila kako njen dnevnik želi da tom reportažom skrene pažnju na sve manju solidarnost i saosećajnost u društvu. Naposljetku je zamolila i za dozvolu da uđe u kuću Viga Hansena. Za to će je policija verovatno uputiti na opštinske vlasti, koje u takvim slučajevima preuzimaju odgovornost nad pokojnikovom imovinom, ali bi joj opština pre izdala dozvolu ako policija ne bi imala zamerki.

Kada je završila, zavalila se s rukama na potiljku. Napolju je padao gust sneg. Mora da je napadalo pola metra otkako je tog jutra pošla na posao. Sandersen je sigurno već dodelio nekome iz informativne redakcije da izveštava o snežnom haosu.

Zaklatila se na stolici da dohvati telefon. Ukucala je očevo broj da mu najavi svoj dolazak na nekoliko dana. Nije joj se javljao. Pogledala je na sat. Devet i petnaest. Verovatno je opet zaspao na kauču.

Visting je stajao pored prozora u sobi za sastanke na prvom spratu policijske stanice. Dole su ulične svetiljke ocrtavale blede krugove na snegu. Grad je izgledao ušuškano pod tim snežnim pokrivačem.

Prvi je stigao Nils Hamer. Čutke je seo na svoje stalno mesto na čošku dugačkog stola, dohvatio plastičnu šolju i mašio se grubom šakom za bokal s kafom. Hamer je bio neustrašiv istražitelj, pouzdan, pošten i vredan, jedan smireni stoik. Ponekad bi izazvao žustre rasprave za stolom u kantini, bio je ubedljivo najmanje politički korektan službenik u stanici, a Visting je podozrevao da Hameru zadirivanje kolega donosi izvesno zadovoljstvo.

Ostali su stigli zajedno: Torun Borg, Kristina Tis i Benjamin Fjel. I to je bilo sve.

Pre samo nekoliko godina istraga ozbiljnih događaja poput ubistava, oružanih pljački, nanošenja teških telesnih povreda ili pronalaska neidentifikovanog tela okupila bi timove od preko deset istražitelja. Danas je bilo teško prikupiti više od šačice za stolom za sastanke.

Benjamin Fjel je bio najmlađi i najneiskusniji. Plavook, kratke plave kose, i dalje u formi od Policijske akademije. Prethodno je stažirao na njihovom odeljenju, ali je sada bio stalno zaposlen. Bio je posvećen, obrazovan, sposoban da mnogo radi i imao je dobro oko za detalje.

Torun Borg je imala iskustva koliko i sam Visting. Metodičnija od ostalih, imala je izuzetnu sposobnost logičkog i sistematskog rasuđivanja, ulančavanja preciznih zaključaka. Tako se dešavalo da uoči kontekste i veze koje su bile presudne u rasvetljavanju slučaja.

Kristina Tis je bila pravnica, pri njihovoj stanici radila je nepunih godinu dana, ali ju je Visting upoznao kao promišljenu osobu sa dobrom sposobnošću procenjivanja. Možda je bolje poznavala psihologiju i ljude od istražne taktike, ali je zbog toga svejedno bila odličan policijski tužilac.

Visting sede u čelo stola spustivši praznu beležnicu preda se.

„Hvala vam što ste došli ovako kasno“, počeo je. „Ne znamo još o čemu se ovde radi, ali je važno da počnemo.“

„Šta uopšte znamo?“, upita Hamer zagrizavši rub plastične šolje.

Visting je raširio kartu na stolu i nagnuo se da pokaže ostalima mesto gde je pronađeno telo. Pratio je prstom Brunlaneski put ka Helgerui. Kod jezera Halevane stigao je do skretanja ka svetlozelenom osenčenom području. Uzeo je hemijsku i ucrtao krstić tamo gde je moralo biti mesto gde su pronašli telo.

„Na osnovu odeće i obuće osnovano je pretpostaviti da se radi o muškarcu“, rekao je ponovo sedajući. „Kao i da je tamo od letos.“

„A niko od nestalih lica ne odgovara tim parametrima?“, tražila je Kristina Tis da joj se potvrdi.

Visting klimnu.

„Leti ovamo dođe oko četrdeset hiljada turista“, podseti ih Hamer. „Možda bi trebalo da proširimo pretragu.“

„Već smo proširili“, reče Torun Borg vadeći papir s hrpe ispred sebe. „Ali nije mnogo značilo. Sredinom jula su nestala dvojica nemačkih turista na pecanju na zapadu zemlje, samo je jedan pronađen, a jedan holandski planinar je nestao na Hardangerskoj visoravni.“

Visting pogleda na sat.

„Uskoro će se Mortensen vratiti sa lica mesta“, rekao je zapisavši u beležnicu *Id*. Identifikacija. To je bio najvažniji korak pre nego što nastave dalje. „Možda ćemo saznati više kad stigne.“

„Kako je onaj dečak koji ga je pronašao?“, upita Kristina Tis.

„Otac mu je neki pametnjaković“, odvrati Visting. „Profesor na višoj školi ili tako nešto. U svakom slučaju, odbio je profesionalno savetovanje. Nadajmo se da će biti dobro.“

„Da li su saznali novinari?“, upita Hamer.

Kristina Tis klimnu. Mediji su se prvo obraćali njoj, kao tužiocu.

„Dokle god nismo sigurni da će biti krivične istrage, ne navaljuju“, objasnila je. „Mnogo toga ukazuje na samoubistvo.“

Hamer se složio. „Viđali smo to i ranije. Uzme teglicu tableta i ode u šumu.“

Ostali klimnuše.

„Osim toga, ovo i nije neko mesto da se trajno sakrije leš“, primeti Benjamin Fjel privukavši kartu k sebi. Vistingov krstić bio je na samo nekoliko stotina metara od prvih zgrada na imanju.

„I nije bio naročito sakriven, pre ili kasnije bi ga neko otkrio.“

„A ko živi na tom imanju?“, upita Kristina Tis.

Visting pogleda beleške.

„Per i Supatra Hale.“

„Supatra?“

„Žena je sa Tajlanda. Ona se bavi prodajom jelki.“

Hamer prevrnu očima, ali očuta.

„Patrola ih je saslušala, nisu mnogo pomogli“, pojasni Visting. „Doći će sutra ovamo da podnesu zvanični iskaz, ali nisu se setili nikakvog događaja od letos koji bi se mogao povezati s telom.“

„A obdukcija?“

„Sutra pre podne. Ako nam se posreći, proradiće video-link, pa ćemo moći da pratimo odavde.“

Hamer se opet protegnuo po bokal s kafom.

„Čudno“, rekao je. „Da ga nema na spiskovima nestalih lica. Ako je tamo od letos, zar nije nekome zafalio?“

Visting očuta uzimajući šolju za sebe. Viđao je to i ranije. Postoje ljudi koje niko ne primećuje, ali valjda takve niko ne želi ni da ubije?

6

Mobilni telefon mu je ostao u kancelariji. Imao je jedan propušten poziv od Line i dva od Espena Mortensena. Mladi forenzičar mu je poslao i poruku da su odvezli telo, kao i da je nešto pronašao na njemu. Doći će u stanicu pre deset – dakle, tek za pola sata.

Visting pade u iskušenje da ga pozove i čuje šta je to otkrio. Možda teglicu od tableta ispod tela, ili novčanik s nekim ličnim dokumentom.

Linu će zvati kasnije. Obično ga je zvala kada bude zatišje u redakciji samo da pita kako je i šta radi. Trenutno mu nije bilo do objašnjavanja – mediji još nisu saznali za pronalazak tela i to mu je odgovaralo. Uostalom, ne bi imao šta da im odgovori.

Visting zevnu. Mora da mu se prispavalo zbog vremena. Napolju su još padale krupne, debeljuškaste pahulje.

U deset do deset Espen Mortensen se pojavio na vratima kancelarije. Posle svih tih sati napolju dobio je zdravo rumenilo u licu, a sneg u kosi mu se još topio. Držao je šolju vrele kafe u jednoj ruci, nekakvu kartonsku kutijicu u drugoj, a preko ramena mu je visio foto-aparat.

„Eto, poslali smo ga“, reče sedajući na stolicu za posetioce. „Obdukcija je sutra pre podne.“

„Šta ste to pronašli?“, upita Visting.

Mortensen spusti onu kutijicu na sto.

„Pretresli smo mu džepove pre nego što smo ga poslali“, počeo je.

„Novčanik?“, upita Visting nazirući nadu da će zapisati neko ime u svoju beležnicu.

Mortensen odmahnu glavom.

„Ključeve?“, opet pokušava Visting. Iz iskustva je znao da ga ključevi novije generacije mogu odvesti do tačne adrese.

„Ne.“

Forenzičar podiže poklopac s kutijice, iz nje izvadi providnu plastičnu kesu i spusti je na sto. Visting se nagnuo napred. U kesi za dokazni materijal nalazila se još jedna slična, providna kesa, a u njoj zgužvan, mastan papir. Brošura. Na naslovnoj strani bila je slika brodića s velikim belim jedrima. *Elida*, pisalo je velikim slovima. *Sailing for Jesus*.*

Visting pažljivo podiže kesu.

„Šta je ovo?“, upita okrećući je.

„*Dobrodošli ste u luku da proslavimo službu Božju sa Elidom!*“, pročitao je švedski tekst sa poleđine. „*Živa muzika i životne ispovesti pravo sa Elidine palube.*“

„Letak jedne švedske crkvene zajednice“, pojasni Mortensen. „*Elidu* opisuju kao crkvu s jedrima, putuju po celom svetu i propovedaju Hristovu reč.“

„Zar si je prelistao?“, upita Visting zamahnuvši kesom sa brošuram.

„Internet“, pojasni Mortensen. „U trideset drugoj i trećoj nedelji ove godine bili su na letnjoj turneji po Norveškoj.“

* Engl.: *Elida*. Plovimo za Hrista. (Prim. prev.)

Prva stanica bio im je Stavern. Pristali su ovde 9. avgusta, ostali jedan dan i zatim produžili za Stavanger.“

Visting pokuša da sredi misli. Nije mu zvučalo verovatno da je pokojnik bio član posade plutajuće crkve. Nestanak švedskog državljanina sa stranog plovila ukotvljenog u jednoj norveškoj luci bio bi prijavljen u sistemu.

Spustio je kesu s brošurama i prelistao svoj stoni kalendar. Preskočio je dane kada je bio suspendovan i kada je pokušavao da reši slučaj star sedamnaest godina do poznih letnjih dana u avgustu dok je još bio sa Suzanom. Tih dana je radio, ali nije imao mnogo dogovora. Kod 10. avgusta u polju za beleške pisalo je *Letnji koncert*. Setio se, bilo je to toplo veče, on i Suzana su bili na džez koncertu u šumi Bekeskugen. Bilo je to pre četiri meseca, a za ta četiri meseca opet je postao samac. A sve to vreme je neki neznamac ležao mrtav pod jelkom na imanju Hale.

Letak mu je, naravno, pružio uporište u pogledu vremenskog okvira. Pokojnik ga je verovatno dobio u nekom trenutku posle pristanka broda u Stavern 9. avgusta. Bio je to prvi opipljivi trag i stvarno veliki pomak u istrazi.

Ponovo je uzeo kesu da je prouči. Unutrašnja kesica mu je ličila na kesu za dokazni materijal kakve su oni koristili, ali je bila izbledela i videlo se da je bila izložena vetru i kiši.

„Našli smo je u unutrašnjem džepu njegovog sakoa“, pojasni Mortensen.

Visting htjede da potvrdi da li je dobro razumeo: „Letak s *Elide* bio je u plastičnoj kesi, u unutrašnjem džepu njegovog sakoa?“, upitao je.

Mortensen klimnu.

„Ne pitaj me zašto. Ali to nam daje nadu da ćemo pronaći otiske prstiju.“

Visting je neko vreme zurio u kesu. Javilo mu se pitanje zašto bi pokojnik tako čuvao letak, ali ga je zadržao za sebe.

„Još nešto?“, upitao je spustivši kesu.

Espen Mortensen je dotad držao foto-aparat na podu pored stolice. Sada ga je podigao sebi u krilo.

„Rano je reći znači li nešto“, počeo je. „Ali imam nekoliko slika.“

Istipkao je neka podešavanja, uhvatio aparat za objektiv i pokazao Vistingu zadnju stranu s ekranom.

Pokojnika su na slici okrenuli na leđa. Većina kože i tkiva lica više nije bila tu. Tamo gde su mu bila usta, nos i oči, zjapile su šupljine, ali su delovi levog obraza i uva, koji su ležali na zemlji, ostali netaknuti.

Neprepoznatljiv, pomisli Visting. Ipak, to su van svake sumnje bili ljudski ostaci.

Mortensen je prelistao do snimka pokojnikove desne šake. I ona je bila relativno očuvana pošto je ležala na zemlji pod njegovim grudima, ali nedovoljno očuvana da uzmu otiske prstiju. Blede kosti su delimično prekrivali uštavljeni i skupljeni ostaci kože. Visting zapazi da nema ni prstenja ni ručnog sata. Nije bilo ni noktiju, a pocrneli mrtvi prsti bili su skupljeni u pesnicu, kao da drže nešto što ne žele da puste ni u smrti.

Visting se nagnuo i začkiljio ka slici na ekrančiću. Iz zgrčenih prstiju virilo je nešto.

Pogledao je Mortensena da mu ovaj potvrdi.

„Kosa“, reče ovaj klimnuvši.

Na sledećoj slici bolje se videlo. Pesnica je stezala nekoliko vlasi kose.

Visting se zavalio u stolici. Znao je da je forenzičar to protumačio isto kao on. Pokojnik je bio u tuči, u borbi na život i smrt. Izgubio je, ali je prethodno ipak pružio otpor ubici.

Lina se polako budila. Iz kreveta je slušala prigušene zvuke sa ulice. Onda je sklonila pokrivač i spustila stopala na pod. Bio je hladan, pa je obula vunene čarape i pospano se ote-turala u kuhinju.

Bleda koža joj se naježila. Prekrivši grudi levom rukom, prišla je prozoru da pogleda koliko je sneg napadao tokom noći. Očigledno je prestao da pada koji sat pošto je legla, ali je ukupno napadalo preko pola metra. Svoj auto je jedva spazila uz ivičnjak. Grtalice su svojski nagurale sneg oko njega. U tom trenutku je neka manja naprava čistila trotoar. Čovek sa psom sklonio se u stranu da je propusti. Lina je zamaglila staklo disanjem dok je zurila u rotaciju sa krova koja je šibala zidove zgrada žutom svetlošću.

Oblaci su bili sivi i niski. Živa u termometru pokazivala je minus jedan. To je značilo da je sneg mokar i težak. Uključila je aparat za kafu ponadavši se da je sused koji se parkirao ispred nje već izašao. Nije morala da se tušira pre nego što počisti sneg, pa je samo obukla debeo džemper. Bio je to zapravo Tomijev džemper koji je tu ostao pošto se on iselio

pre više od godinu dana. Viđali su se i nakon toga i bilo je dosta prilika da mu ga vrati, ali ju je nešto sprečilo. Iako ga već vrlo dugo nije nosio, njoj se još činilo da džemper miriše na njega. Ako bi joj previše nedostajao, obukla bi džemper – bilo je to pametnije nego da ga pozove. To bi samo održalo intenzitet osećanja, a već je bila rešila: Tomi Kvanter nije bio čovek s kojim je želela da podeli život. Želela je da zasnuje porodicu, trebao joj je neko pouzdan, odgovoran, siguran. Tomi nije bio ništa od toga. Bio je bezbrižan i privlačan i znala je da nije dobar za nju. Zato je čuvala taj zaboravljeni džemper dok ne naiđe neko drugi, a onda će se rešiti tog džempera jednom zasvagda.

Aparat za kafu tiho je brundao ispuštajući toplu paru. Odnela je punu šolju do stola i sela obavivši je šakama. U stanu je bilo prohladno.

Podigla je ekran na laptopu i otišla na stranicu svojih novina. Glavna vest glasila je: *Očekuje nas još snega*. Nije joj se čitalo o tome, pa je proverila poštu.

Dobila je odgovor na upit koji je poslala faktografskom odeljenju. Prosledili su joj podatke iz baze stanovnika koji su potvrdili ono što joj je otac rekao – da Vigo Hansen nije imao porodice. Rođen je u Stavernu 1950, a u Ulici Hermana Vildenjeja živeo je otkako je kuća sazidana 1964. Pisalo je i da mu je otac umro 1969, a majka kada je Vigo Hansen imao dvadeset četiri godine. Niko više nije bio prijavljen na toj adresi. Gde je Vigo Hansen živeo prvih četrnaest godina života, nije pisalo. Lina je znala da se stariji lični podaci nisu čuvali u elektronskoj formi, pa da će te nepretražive podatke morati da pogleda u papirnim arhivama. Međutim, pošto se Vigo Hansen i rodio u Stavernu, bilo je osnovano pretpostaviti da je ceo život proveo negde u okolini.

Iz iskustva je znala da su najbolji izvori ipak oni živi. Prethodne noći je pred spavanje sačuvala i rezultate pretrage poreskih obveznika koju je ograničila na lica s prebivalištem u Stavernu, rođena iste godine kao Vigo Hansen. Dobila je pedeset četiri rezultata, dvadeset osam žena i dvadeset šest muškaraca, uključujući i Viga Hansena. Bilo je na tom spisku poznatih imena, ljudi za koje je znala da su oduvek u Stavernu i koji bi sigurno imali ponešto da joj ispričaju o Vigu Hansenu. Između ostalog, bio je tu i slikar kog je intervjuisala povodom otvaranja izložbe dok je radila za lokalne novine, kao i advokat po imenu Realfsen i jedna učiteljica u penziji.

Slikar se zvao Ejvind Aske. Potražila ga je i pronašla njegovu internet stranicu. Crteži, slike i grafike, držao je svoju galeriju, atelje i štampariju u Stavernu. Prepoznala je crteže koji su joj se ukazali na ekranu. Uglavnom dečji portreti tamnom drvenom bojicom. Lica su bila nežna i osećajna.

U dnu stranice pisao je slikarev broj telefona i imejl-adresa. Ukucala je taj broj, javio joj se gotovo odmah.

Lina mu se predstavila i ispričala kako ga je intervjuisala pre nekoliko godina, ali je dodala da sad radi za VG. Ejvind Aske ju je uveravao da se seća tog intervjuja i zapitao se kako joj sad može pomoći.

„Nadala sam se da mi možete odgovoriti na nekoliko pitanja o Vigu Hansenu“, rekla je.

„O kome?“

„O Vigu Hansenu“, ponovi Lina. „Umro je, ali ste bili vršnjaci, pa sam se pitala da niste možda išli zajedno u školu.“

Slikar je ćutke razmišljao. Lina se zapita da li ona pamti sve svoje školske drugare. Njih dvadeset i nešto išli su zajedno u devet razreda osnovne škole. Kada bi je pitali da sastavi spisak, možda bi nekog i propustila, ali bi se sigurno setila kada bi čula imena. Bar većine.

„Vigo Hansen“, ponovi slikar kao da kuša to ime. „Da, sećam se. Mršav dečaćić. Bolešljiv, čini mi se – bar je dosta izostajao. Slabo se čega još sećam.“

„Da li bih mogla da svratim do vas po podne?“, predloži Lina.

„Po podne neću biti kod kuće, ali dođi sutra, negde posle četiri.“

„Da kažemo u četiri?“, predloži Lina.

„U četiri“, potvrdi Ejvind Aske. „Znaš gde sam, dolazila si i ranije.“

Lina je završila razgovor. I jedan dogovor je dovoljan za početak. Možda je bilo pametnije da od Askea uzme spisak onih za koje misli da su mogli poznavati Viga Hansena bolje nego on, i da ne gubi vreme na sastanke koji joj neće ništa doneti.

Pronašla je prazan list hartije i nacrtala deo ulice u kojem je odrasla. Tu se ulica spuštala ka starom rezervoaru za vodu. Na dnu je skretala i ulivala se u Tirihansovu ulicu, koja se pak produžavala paralelno sa njihovom u pravcu severa. Dotad Lina nije razmišljala o tome, ali te dve ulice oblikovale su izduženu potkovicu. Sa obe strane kuće su imale velike placeve koji su se graničili sa slobodnim površinama.

Očevu ulicu je upisala kao broj 7, a na suprotnoj strani, kod okuke, nacrtala je kuću Viga Hansena i obeležila je brojem 4.

Zatim je ucrtala ostale kuće, upisala imena stanara i strelicama označila gde su se stari vlasnici odselili, a uselili novi.

Počecu od najbližih, prvih komšija, pomislila je, pa ću nastaviti ka periferiji.

Najbliža Hansenu bila je Greta Tisler u broju 2. Udovica, bez dece. U kući preko puta njene odrasli su Silje i Stejnar Brunval. Stejnar je išao u njen razred, a Silje je bila tri godine

mlađa. Roditelji su im se zvali Tor i Marijane. Činilo joj se da je čula kako je Stejnar preuzeo kuću, pa ga je potražila u imeniku. Tako je. Sada je živio tamo sa izvesnom Idom. O roditeljima nije pronašla podatke.

Biće joj neobično da se opet vidi sa Stejnarom. Bio joj je prvi dečko, uglavnom zato što je bio jedini dečak njenih godina u ulici i prvi koji joj je dotakao grudi. To se desilo na padini prema putu, pre nego što je počela da nosi brus. Gore u drveću se nalazila kolibica, pretesna za dvoje. Ležali su jedno pored drugog i takoreći slučajno su im se dotakle usne. Prvo joj je spustio ruke na grudi preko džempera, onda je zavukao jednu ispod, a naposljetku joj je podigao džemper da ih vidi. Lina je imala dvanaest ili trinaest godina i ko zna šta bi se još desilo da nije banula njegoja sestra.

Misli su joj odlutale još dalje. Gde li je Vigo Hansen bio tog dana? Da li je on ikad dotakao devojkicu ili ženu na taj način? Bilo je teško zamisliti da neko proživi čitav život a da ga ne podeli ni sa kim, na bilo koji način.

Iskapila je preostalu kafu, ustala i otišla s mobilnim do prozora. Zapravo je neko iz susedstva čistio sneg oko auta ispred njenog.

Pozvala je oca. Prislonila je dlan uz hladno staklo dok je čekala da se javi.

„Čao“, rekao je. „Baš sam pošao na sastanak.“

Lina se okrenula, oslonila krstima o okvir prozora i pogledala svoje beleške na kuhinjskom stolu.

„Samo sam htela da ti javim da dolazim danas“, rekla je. „Ostaću kod tebe nekoliko dana.“

„Stvarno?“, upita otac. „Otkud to?“

„Je l' ti nije zgodno?“

„Naravno da jeste. Samo nisam očekivao da ću te videti pre Božića.“

„Pišem reportažu o Vigu Hansenu“, objasnila je.

„Za VG? Zašto?“

Nije mu odgovorila.

„Jesi li ga poznavao?“, upitala je.

„Javljali smo se jedan drugome na ulici.“

„Dobro, ali znaš li nešto o njemu?“

Tišina.

„Pošao sam na sastanak“, ponovi otac.

„Mislim da ga niko nije stvarno poznavao“, reče Lina.

„Zato i hoću da pišem o njemu, o tome kako je moguće da neko ceo život provede sasvim sam.“

Čekali su. Otac se zamislio kao da je shvatio na šta ona misli.

„Moglo bi ispasti zanimljivo“, primetio je. „Ali zar ti nije previše bliska tema?“

„Kako to misliš?“

„Pa i mi pripadamo tom komšiluku koji ga nije primećivao.“

Lina priđe stolu. Zamislila se. Zar je Vigo Hansen bio usamljen i zbog nje? Biće to izazov kada bude trebalo da uravnoteži građu, ali nije videla naročit problem u tome. Biće to opet kao kada je radila u lokalnim novinama, kada je poznavala većinu onih o kojima je pisala.

„Poslala sam molbu Kristini Tis za uvid u dokumentaciju o pronalasku tela“, dodala je pronašavši kopiju tog imejla. „Možeš li da je pitaš da li joj je stigla? Mogu i to da ti pošaljem.“

„To nije krivična istraga“, primeti njen otac. Čula je da hoda nekud.

„Znam“, rekla je. „Samo pokušavam da otkrijem ko je on bio. Pitaj je, molim te.“

„Hoću, ali više ne mogu da pričam. Vidimo se večeras.“

Visting uđe u sobu za sastanke. Spustio je telefon na sto. Već je i zaboravio na Viga Hansena. Predmet je još stajao u njegovoj kancelariji. Nije želeo da Lina vidi te slike, ali ju je dobro poznao i znao je da neće odustati sve dok joj ta fascikla ne bude u rukama.

Espen Mortensen je već pokrenuo video-link iz sobe za sastanke sa salom za obdukcije na Institutu za javno zdravlje u Oslu. Visting je zurio u probnu sliku.

Vigo Hansen mu nije izlazio iz glave. Često su ga opterećivale takve beznačajne slučajnosti. Neidentifikovani leš i Vigo Hansen su jednako dugo trulili a da ih niko nije potražio. Nije bilo nikakve neposredne veze, ali nekakva rutinska sumnjičavost nije mu dala da se otrese tih misli. U sobu za sastanke uđe Nils Hamer. Progundao je kako mrzi sneg i tutnuo kesicu duvana u usta.

Poslednja je na prenos obdukcije stigla Kristina Tis. Donela je hrpu papira koje je spustila na sto.

„Procurilo je“, rekla je sedajući. „Zvali su me iz lokalnih novina.“

„Nema veze“, primeti Visting. „Trebaće nam dojave.“

„Šta si im rekla?“, zanimalo je Hamera.

„Ništa posebno“, odvrati Kristina Tis. „Pa i ne znamo ništa posebno. Da je pronađeno telo u šumi kod imanja Hale. Da je ležalo tu duže vreme i da ne možemo pouzdano utvrditi uzrast i pol. Oni misle isto što i mi, da je posredi verovatno lična tragedija.“

Visting klimnu. To je značilo da će novinska vest biti diskretna, baš kao i u slučaju Viga Hansena.

„U redu je da pričamo s njima“, prokomentarisao je Hamer pokazujući veliki, pljosnati ekran. „Ali za sat vremena ćemo znati mnogo više.“

„Zvaće me oni ponovo.“

I Visting sede. Veliki ekran je već prekrilo prizor obdukcione sale. Odras jarkih svetala na belim pločicama i sterilnim metalnim površinama.

Nije se navikao na takvu primenu televizora. Televiziju je povezivao sa zabavom, pa mu je bilo donekle bizarno da posmatra direktan prenos seciranja ljudskog tela. Ipak, bio je to svrsishodan vid komunikacije. Ranije bi ih udostojili jednog telefonskog poziva i sažetog izveštaja koji bi poslali faksom. Sa ovim novim rešenjem mogli su da postave pitanje direktno patologu i da im ovaj odmah odgovori.

U prostoriji iz koje se prenosila slika nalazile su se tri osobe: lekar specijalista i njegov pomoćnik u zelenim uniformama, sa hirurškim maskama, rukavicama i žutim plastičnim keceljama, kao i forenzičar iz Centrale kriminalističke policije u standardnom belom skafanderu. U dokumentaciji je pisalo da se forenzičar zove Jun Berge. Vistingu je to ime bilo poznato iz bezbrojnih izveštaja, ali je sad prvi put video čoveka.